Popelka
z knihkupectví
LAURA LEE GUHRKE
BARONET

Popelka z knihkupectví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Laura Lee Guhrke

Popelka z knihkupectví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Popelka z knihkupectví

Popelka z knihkupectví

Skandál v Savoyi (1)

Laura Lee Guhrke

BARONET

Copyright © 2023 by Laura Lee Guhrke
Translation © Daniela Čermáková 2024
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, a divison of Hachette Book Group, Inc., USA. All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2315-2
ISBN e-knihy 978-80-269-2325-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-2326-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-269-2322-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Pro výjimečnou Sophii Jordanovou.
Ona ví proč.

1

Londýn, 1896

„Drahoušku Maxi, přesně tebe teď potřebuju!“ Maximillian Shaw ani nemusel otáčet hlavu, aby poznal majitelku hlasu, který mu vemlouvavě promlouval do ucha. „Delio? Jaké rozkošné překvapení.“

Odložil stranou noviny, v nichž si četl, a obrátil se, s úsměvem upřeným do tváře své oblíbené sestřenky. „Ačkoliv je mi jasné, že budeš chtít nějakou laskavost.“

Delia se na něho neochvějně oslnivě usmála. „Dostala jsem se do příšerné šlamastyky, Maxi, a potřebuju tvoji pomoc. Uvědomuju si, že žádat laskavost od vévody je značně neomalené –“

„Jako by tě to někdy dřív zastavilo,“ skočil jí suše do řeči.

S úsměvem dosud na rtech se k němu naklonila, široká krempa jejího klobouku mu přejela po temeni hlavy a pocuchala tmavé vlasy. „Není to nic složitého,“ slibovala a láskyplně ho poplácala po líci, zjevně nevnímala fakt, že se nacházejí ve foyer Savoye, nejluxusnějšího hotelu v Londýně. „Úplná drobnost.“

Max znal nebezpečí Deliiných takzvaných drobností. Byla o rok mladší než on a zatahovala ho do svých nezbedností téměř od okamžiku, kdy se naučila chodit. „Když jsi něco podobného říkala posledně," spustil a postavil se, protože před něho předstoupila, „tekla mi z nosu krev a měl jsem monokl."

Nonšalantně mávla rukou nad jeho rýpnutím. „Nerozum mládí. Mohu se k tobě připojit?" dodala, než stačil odpovědět, a kývla k prázdnému křeslu po jeho pravici.

Maxe by nikdy nenapadlo ji odmítnout. Laskavosti pro Delii mu obvykle přinášely potíže, ale tu a tam se mu trocha vzrušení zamlouvala, a navíc se nikdy nedokázal otočit zády ke krásce v nesnázích.

„Samozřejmě ti rád pomůžu. Promluvíme si o tom u čaje?" dodal a ukázal do proslulé jídelny Savoye. „Nebo bys dala přednost Americkému baru? Teď má nejspíš službu Frank. Mohli bychom ho požádat, aby nám namíchal nějakou lahodnou novinku."

„Ženy do Amerického baru nesmějí," připomněla mu Delia s úšklebkem, který jasně naznačoval, co si o tomto konkrétním pravidle myslí.

„Bar ještě není otevřený, takže to Frankovi nebude vadit."

„Přestaň mě pokoušet těmito požitky. Na koktejly nebo čaj nemám čas. Dneska ne. Do půlhodiny se musím dostat na stanici Charing Cross, nebo zmeškám vlak do Doveru." Navzdory těmto slovům se zabořila hluboko do prázdného křesla vedle něho. „Čekám jen na svou komornou a poslíčka, až přinesou zavazadla," pokračovala a střelila pohledem kolem něho do okázalého vestibulu Savoye. „Pak se vydám na pevninu."

„Na pevninu, hm?" zopakoval, načež se znovu usadil. „Za zábavou, či za prací?"

„Obojím, samozřejmě. Kdyby mě práce nebavila, nedělala bych to.“

To je nepopiratelná pravda, mínil Max. Delia rozhodně peníze nepotřebovala. Její třetí manžel jí po své smrti zanechal majlant. Ne, rozhodla se pracovat pro vlastní potěšení, ačkoliv si Max nebyl jistý, co ta práce vlastně obsahuje. Nějak to souviselo s hotelem, podávala zprávy samotnému Césaru Ritzovi, a její povinnosti se týkaly večírků, nakupování a předvádění značného šarmu – což byly úkoly jako na míru šité jeho sestřenici. „Co je to tedy za laskavost?“ zeptal se. „A proč ji nezvládneš sama, pokud je tak nicotná?“

„Vždyť jsem ti to právě řekla! Nemám čas. César si mě nechal před hodinou zavolat a nařídil mi okamžitě odjet do Říma – v jeho novém hotelu zřejmě došlo k nějaké katastrofě. Jen César si může myslet, že je maličkost řídit čtyři hotely ve čtyřech zemích najednou. Každopádně jsem ho varovala, že se příliš přepíná, a nabídla jsem mu pomoc s dalšími hotely, včetně tohoto, a on se konečně rozhodl, že mi dá šanci, takže odjíždím do Říma. Jenomže jsem se tak rychle snažila sbalit, že jsem si teprve ve výtahu vzpomněla, že jsem slíbila pomoc i Augusteovi. A teď nemám čas ten slib splnit, a když jsem tě zahlédla sedět tady ve vestibulu, připadalo mi to jako odpověď na všechny mé modlitby.“

„Augusteu Escoffierovi?“ Max potřásl hlavou, zmatený zmínkou o savoyském proslulém hlavním šéfkuchaři. „Delio, oba víme, že umím ocenit lahodné pokrmy, ale nevím zhola nic o tom, jak je připravit. Kdyby bylo nejhůř, tak bych snad dokázal uvařit vajíčko,“ uvažoval nejistě. „Ačkoliv pochybuju, že by ho chtěl někdo sníst.“

„Nemusíš nic vařit,“ ujistila ho se smíchem. „Poslouchej mě. Auguste pořádá za tři týdny banket pro

Klub labužníků – je to obrovská událost, přijde přes sto lidí – členové, jejich manželky, dokonce i princ z Walesu.“

„Já vím. Jsem členem toho klubu a už jsem obdržel pozvánku.“

„Ano, přesně tak.“ Delia se na něho rozzářila jako dítě, které právě dostalo dáreček. „A proto jsi dokonalá osoba, která může Augusteovi pomoci místo mě. Jak víš, Klub labužníků na těchto akcích vždy představuje řadu zajímavých nových pokrmů, a proto se pořádají zde v Savoyi. Auguste si láme hlavu s tím, co má podávat, ale v poslední době je stejně přepracovaný jako César, ubožátko, a jeho vynalézavost je v koncích.“

Na tomto tvrzení nebylo nic překvapivého, když člověk uvážil, že jídelní místnost v Savoyi se stala nejvyhledávanější a nejmódnější restaurací každého aristokrata v okruhu tisíce mil a kulinářská genialita hlavního šéfkuchaře působila už přes pět let jako hlavní lákadlo. Pokud však Escoffier ztratil své kreativní myšlení, Max nechápal, jak by mu mohl pomoci s jeho vzkříšením. „Obávám se, že je to u obou cena za úspěch.“

„Přesně tak. Auguste mě požádal o pomoc s vytvořením menu. A chce, abych naplánovala výzdobu, objednala květiny a takové ty věci. Takže jsem na to samozřejmě okamžitě nasadila Evie Harlowovou.“

Zmínka o někom naprosto neznámém vzbudila Maxovu zvědavost. „Jakou Evie?“

„Evie Harlowovou. Patří jí knihkupectví nedaleko odsud a provádí pro mě průzkum, když plánuju nějakou událost. Je to učiněný zázrak. Vzpomínáš si na ten banket před pár lety pro Klub protěž? Ten, který kvůli té květině způsobil takové pozdvižení?“

„Ne tak úplně, jelikož nejsem členem řečeného klu-

bu. A nedovedu si představit, jak pouhé kytky mohou způsobit nějaké pozdvižení, ale jistě mi to osvětlíš."

„Není to jen tak ledajaká kytka," opravila ho. „Protěž. Roste pouze ve vysokohorských oblastech. Chtěla jsem jimi vyzdobit stoly, ale jak jsem je měla pro všechno na světě sehnat, to se tě ptám? Měla jsem snad vyrazit do Alp a sama je nasbírat?"

Ta představa ho pobavila, jelikož sportovní úsilí Delii se omezovalo na chůzi (v módním oblečení v módních čtvrtích), jízdu (s řidičem) a tanec (obvykle s těmi nejpohlednějšími a nejbohatšími muži v místnosti). „To by bylo absurdní," souhlasil.

Pokud Delia zaznamenala pobavení schované pod vážnou odpovědí, nedala to nijak najevo. „Jenomže Evie se podařilo jich pár sehnat. Stále netuším, jak to zařídila."

„Začínám chápat, jak jsi získala svou pověst mazané obchodnice."

„Ach, drahoušku, teď jsem se prozradila, že ano? Evie je ovšem opravdický zázrak. Nedovedu si představit, co bych si bez ní počala. Každopádně, pro Klub labužníků jsme spolu vymyslely téma Dálného východu a ona slíbila, že najde nějaké exotické recepty z té části světa. Zmínila se o pokrmu z kuřecích pařátů, můžeš-li tomu uvěřit."

Max na ni zíral, nebyl si jistý, zda ji slyšel správně. „Z kuřecích pařátů?"

„Probíraly jsme i různé polévky – jedna se připravuje z ptačích hnízd a jiná ze žraločích ploutví."

Max se vždy považoval za dobrodružnou povahu, neustále byl ochoten zkoušet nové věci, proto byl také členem Klubu labužníků, ovšem pokrmy, které popisovala, byly možná až příliš přitažené za vlasy, dokonce i pro něho. „Jak… ehm… exotické."

Delia se usmála, až se jí ve tvářích vytvořily okouzlující dolíčky. „Není to úplně moje gusto, ale Evie mě ujišťuje, že v Pekingu jsou to jedinečné delikatesy."

Max si nebyl jistý, jestli ho to uklidnilo.

„Kromě těch receptů," pokračovala Delia, „mi rovněž slíbila seznam obchodníků, kteří poskytnou přísady, a návrhy na výzdobu stolů a květinových aranžmá. Jenomže má zpoždění, což se jí vůbec nepodobá, a já si začínám dělat starosti. Říkala jsem si, že se u ní dnes odpoledne zastavím, ale když teď musím odjet do Říma, nemůžu za ní zajít. Takže, doufám, že tě přesvědčím, abys ji navštívil, vyzvedl vše, co dosud připravila, a odnesl to Augusteovi."

Max se cítil trošičku zklamaně. Deliiny žádosti obvykle nebyly tak fádní. „Já jsem vévoda, Delio, žádný lokaj."

„Což je dobře, protože lokaj by mi k ničemu nebyl. Nepotřebuju, aby ty informace někdo jednoduše vyzvedl a předal. Hledám někoho, kdo může spolupracovat se skvělým šéfkuchařem, jako je Escoffier, kdo dokáže převzít to, co Evie nashromáždila, a pomoci mu vytvořit dokonalé menu. To vyžaduje osobu se širokými znalostmi a porozuměním prvotřídní kuchyně, někoho se vkusem a úsudkem –"

„Přestaň mi mazat med kolem pusy, sestřenko," přerušil ji. „Nikdy to nefungovalo."

„Vždy to funguje," opravila ho se smíchem. „Ale v tomto případě ti nijak nepochlebuju. Vskutku jsi dokonalá osoba, která může vše zařídit místo mě. Jsi členem toho klubu a účastnil ses spousty podobných událostí."

Navzdory tomu, že byl členem klubu, Max ani v nejmenším nechápal, jak by dokázal posoudit kulinářskou kvalitu kuřecích pařátů, ptačích hnízd a žra-

ločích ploutví, neměl však šanci na tento fakt poukázat.

„Césare, drahoušku!“ vykřikla Delia s pohledem upřeným kamsi za něho, a když se Max otočil v křesle, spatřil, jak se k nim blíží samotný Ritz.

Ritz, elegantně oblečený malý mužík s obrovským knírem, řídnoucími vlasy a trošičku kulhající kvůli svému zvyku nosit boty, které mu jsou malé, měl ve tváři vyryté vrásky únavy, jež potvrzovaly Deliina slova. Vést čtyři velké hotely ve čtyřech různých zemích toho muže zjevně k smrti vyčerpávalo.

„Mého bratránka jistě znáte?“ pokračovala Delia, když se Ritz zastavil vedle jejich křesel. „Vévodu z Westbourneu?“

„Ano, měl jsem tu čest.“ Ritz se uklonil. „Vaše Milosti, jaké potěšení, že jste se rozhodl strávit s námi londýnskou sezonu.“

Max téměř nahlas zasténal, když ta slova sklouzla z Ritzových rtů. Vzhledem k tomu, že Delia pracovala pro hotel, bylo nevyhnutelné, že se dozví o jeho plánech, ovšem doufal, že si alespoň stihne vybalit, než ho zavalí otázkami. Škoda už však byla napáchána, a jakmile se Ritz rozloučil a odešel, postavil se dychtivému třpytu zvědavosti v sestřenčiných očích s rezignovaným povzdechem.

„Ty zůstaneš ve městě celou sezonu?“ vyhrkla. „Nejsi tu jen na chvilku kvůli nějakému důležitému hlasování ve sněmovně, aby ses zúčastnil banketu nebo navštívil pár starých přátel? Pane na nebi,“ dodala, když zavrtěl hlavou, „myslím, že se planety právě přestaly otáčet.“

„No tedy, Delio,“ pronesl s předstíraným pohoršením, „nemusíš znít tak šokovaně. Jednou či dvakrát už jsem se přece sezony účastnil.“

„Od debutu své nejmladší sestry jsi tu nebyl, a to bylo přinejmenším před šesti lety. Ovšem teď už to nejspíš dává smysl, když jsi měl nedávno narozeniny. Tvoje… dvaatřicáté, že?“ Naklonila se k němu a prohlížela si ho se znepokojující důkladností. „Mám dojem, že ve tvých vlasech vidím náznak šedivé.“

Max se instinktivně dotkl několika – velice mála – stříbřitých pramínků na spánku. „Hm, nemluv nesmysly.“

„To je dobře, pokud budeš po takové době působit alespoň trošičku rozumně,“ konstatovala a bezstarostně ignorovala jeho reakci. „Ale proč ses ubytoval v Savoyi? Máš přece v Londýně úchvatné sídlo. Proč ses na sezonu neusadil tam?“

„Mám bloudit po tom obrovském domě? Jak absurdní.“

„Je to absurdní vzhledem k důvodu, proč jsi tady?“

Ačkoliv to bylo nejspíš marné, Max nasadil zmatený výraz. „Nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Jen se neupejpej. Je jasné, že ses konečně rozhodl znovu oženit. Rodině se uleví, že vévodství nepřipadne zpátky koruně. A existuje snad lepší místo než Londýn v květnu, kde bys našel svou dokonalou vévodkyni?“

Max jí neprozradil, že už se ve skutečnosti rozhodl. Namísto toho se z toho pokusil vykroutit. „Příliš ráda děláš ukvapené závěry, drahá sestřenko.“

Pokud doufal, že jeho taktika odvede Deliu od tématu, pak se dočkal zklamání. „Inu, ke stejnému závěru dojdou i tvoje sestry, pokud se tu zdržíš více než pár týdnů. A jakmile zjistí, co máš doopravdy za lubem, budou tu cobydup.“

Jeho čtyři sestry, ženoucí se do Londýna, aby mu pomohly s výběrem nevěsty, byla představa, jíž by se

raději vyhnul. A v každém případě to nebylo nutné, jelikož už našel mladou dámu, která dokonale odpovídala jeho požadavkům. Přesto o tom hodlal pomlčet tak dlouho, jak jen to bude možné.

Získat ruku krásné a okouzlující lady Helen Maybridgeové nebude snadné, ani pro tak movitého muže v jeho postavení, a nechtěl ohrozit svoje šance. Při svém loňském debutu vzala Helen Londýn útokem, uchvátila každého člověka, s nímž se setkala, a měla nakročeno zopakovat svůj úspěch i tento rok. Květen teprve začal a jí už se přede dveřmi vytvořila fronta nápadníků, včetně – pokud byly zvěsti pravdivé – korunního prince Olafa z nějaké neznámé balkánské říše. Max věděl, že jako pouhý vévoda si bude muset její přízeň vysloužit, a rozhodně nepotřeboval, aby se mu do toho pletly čtyři nápomocné a všetečné sestry. Dovedl si představit, že by se před Helen při každé příležitosti zmiňovaly, jak je jejich bratříček pohledný, a neustále dělaly narážky ohledně jeho záměrů.

„To," otřásl se, „je přesně to, čeho se obávám."

„Takže nechceš, aby se tvoje sestry dozvěděly o tvých plánech?"

„A divíš se mi?" zabručel. „Když jsem tu trávil sezonu naposledy, sestry vynaložily polovinu svého času na hledání manželů – a poručily si, abych jim přitom pomáhal, k hrůze a podráždění mých svobodných přátel. A když se nezaměstnávaly svými vlastními vdavkami, postrkovaly ke mně své kamarádky jako vhodné kandidátky na vévodkyni. Jen aby zajistily," dodal s drobným náznakem hořkosti, „že neudělám stejnou chybu dvakrát."

„Chtějí jen to, co je pro tebe nejlepší a abys byl šťastný."

„To si uvědomuju a mám je za to rád. Nicméně dávám raději přednost získání nevěsty bez cizí pomoci. A," dodal, než mohla něco namítnout, „tentokrát nemám v úmyslu podřídit se vášni."

Potřásla hlavou a zadívala se na něho se smutkem v očích. „Maxi, všichni víme, že pro tebe Rebecca nebyla ta pravá, ovšem to neznamená –"

Přerušil její rozumování rozčileným zasténáním. „Musíme se vracet k mému příšernému prvnímu manželství? Ano, zamiloval jsem se do někoho naprosto nevhodného, když jsem byl mladý a hloupý, ale oba jsme za to zaplatili. Ovšem když mě opustila a utekla zpátky do Ameriky, dopadlo to celé skvěle, ne? Jak příhodné pro nás pro všechny," dodal tvrdým tónem, jak se mu zničehonic stáhla hruď, „že se připletla do cesty kočáru jen pár dnů před mým příjezdem do New Yorku a uchránila mě skandální volby, zdali ji mám odtáhnout domů násilím, nebo její útěk využít jako důvod k rozvodu."

„Nebyla to tvoje chyba."

„Ne? Byl jsem do ní tak zblázněný, že jsem ignoroval vlastní rozum, její zdráhání a veškeré varování své rodiny a přátel, a oženil se s dívkou, která našemu způsobu života nerozuměla, aniž by mě byť na kratičkou chvíli napadlo, že tu nedokáže žít. Pokud za to nemůžu já, tak kdo tedy?"

„V takových případech si nemyslím, že by se měl člověk zabývat výčitkami svědomí, drahoušku. S Rebeccou jste se do sebe zamilovali. Ne vždy si dokážeme pomoct, do koho se zakoukáme. Rozhodně to neznamená, že se tentokrát nemůžeš zamilovat do správné dívky."

„Pokud se po sňatku dostaví láska, nuže dobrá, budu za to vděčný."

„A co když ne?“

Pokrčil rameny. „Pokud se k sobě budeme hodit, budeme se mít rádi a budeme ctít své povinnosti, tak na tom zřejmě nezáleží.“

„Nesmírně rozumný přístup,“ odtušila natolik srdečně, že ji Max probodl ostrým, pátravým pohledem. „Nemohu ovšem neuvažovat o tom… jestli láska není součástí tvých kritérií, tak co tedy?“

„Chci si být jist, že má žena bude velice dobře připravena zaujmout postavení vévodkyně z Westbourneu. Musí to být někdo, kdo se do tohoto života narodil a byl pro něj vychován, s plným vědomím všech povinností, které s tím souvisí. A pokud si vyberu osobu, která bude mít stejné zázemí jako já, podobné zájmy jako já a náhled na život slučitelný s tím mým, myslím, že náš svazek bude nanejvýš uspokojivý.“

„Pak je tedy vše jednoduché, že?“ opáčila s nadšením. „Co kdyby sis ušetřil námahu spojenou se sezonou a nechal mě, ať ti sňatek domluvím? Vyberu ti někoho, kdo se k tobě bude dokonale hodit, to ti slibuju.“

Poplašeně se narovnal v křesle, obával se, že jí nakonec přece jen bude muset povědět o Helen, ale pak se uculila, a tak se znovu uvolnil.

„Drahoušku Maxi,“ pronesla s láskou, „zbožňuju, když tě můžu popichovat, a doufám, že než se vrátím, šíleně se zamiluješ do té správné dívky. I když však budeš mít napilno, jistě si najdeš chviličku, abys pro mě udělal tu maličkou laskavost, že ano?“

„Víš, že ano, ačkoliv nechápu, proč ta Harlowová nemůže rozhodnout, které z těch exotických orientálních receptů, jež objevila, budou nejlepší, a proč je nemůže probrat s Escoffierem sama.“

Delia vrtěla hlavou ještě dřív, než domluvil. „Obávám se, že to by nešlo. Evie je zlatíčko a velice bystrá – proto je tak skvělá na různé rešerše. Ale je tu jazyková bariéra, víš. Auguste nemluví anglicky."

„A ona neumí francouzsky?" To ho docela překvapilo. „Domníval jsem se, že se všechny dívky učí francouzsky," prohlásil. „Není to snad povinná součást dívčího vzdělání?"

Maličko se zamračila. „Je to povinná součást v našich kruzích, drahoušku. Ne ve všech."

Zvedl ruku, aby ji upokojil. „Nechtěl jsem znít jako snob. O jejím zázemí jsi mi však nic neprozradila kromě toho, že vlastní knihkupectví, což mi evokuje jistý stupeň literárního vzdělání. Považoval jsem za samozřejmost, že znalost francouzštiny k tomu bude patřit."

„Ach, ale Evie *umí* francouzsky docela dobře. Čtení, psaní… ovšem mluvené slovo?" Delia se odmlčela a ušklíbla se. „Poslouchat její koktání o menu na francouzský banket, který jsme plánovaly loni, mě doslova rvalo za uši. Co se týče jejího zázemí, je poměrně vážené – její rodina kdysi patřila mezi horní střední třídu, ovšem v posledních několika generacích zchudla. Matka jí zemřela, když byla ještě dítě, a otec ji vychovával sám v malém zašlém bytečku nad obchodem, který je zřejmě jediným majetkem, jenž rodině zůstal. Rovněž už je po smrti a nic jí nezanechal. Ze všech sil se však snaží udržet podnik v chodu. Nevím, jestli ji mám považovat za blázna, nebo obdivovat její kuráž."

„Předpokládám, že příliš nevydělává?"

„Bohužel ne. Budova je samozřejmě cenná, jelikož se nachází přímo v centru Londýna. Kdyby ji prodala, mohla by získat pěkné malé věno, ale knihkupectví samotné nevydělává skoro nic. Nejčastějšími zákazníky jsou zatuchlí staříci, kteří touží po podobně za-

tuchlých prvních vydáních, o nichž nikdy nikdo neslyšel. Jak příšerný život pro mladou dívku, spousta dřiny a žádný čas na zábavu.“

„Nemá žádné příbuzné?“

„Jednu či dvě sestřenice.“ Deliino obočí se svraštilo, jak si namáhala paměť. „Druhý manžel její tety je nějaký baron – lord Merrivale, pokud si to vybavuju správně. Nepanují však mezi nimi přátelské vztahy. Požadoval, aby prodala obchod, ona však odmítla, a tak si nad ní umyl ruce – tak nějak. A Evie je hrdá jako čert, takže pochybuju, že by ho požádala o pomoc, i kdyby byla na mizině.“

„V každém případě působí jako dostatečně schopná mladá dívka. Nemyslíš si, že by Escoffiera zvládla sama, navzdory té jazykové bariéře?“

„Augustea? Neměl by trpělivost počkat, ani až vysloví *bonjour,* než by ji vyhodil.“

„Obávám se, že moje francouzština není o nic lepší.“

„Ach, ale u tebe je to něco jiného,“ zavrněla. „Ty jsi vévoda. Rovněž jsi členem Klubu labužníků. A znáš prince a bezpočtukrát jsi s ním večeřel. Kdo lépe by pomohl Augusteovi naplánovat tenhle večírek? Hm,“ dodala s pohledem upřeným za něj, „konečně vidím svou služebnou. Budu muset vyrazit.“

Vstala, a když ji následoval, postavila se na špičky, aby ho políbila na tvář. „Děkuju ti, Maxi. Do měsíce bych se měla vrátit. Mezitím mi piš do Říma a dej mi vědět, jak se ten banket vyvíjí. A jestli se o tvém zasnoubení dočtu v nějakých italských novinách ještě dřív, než mi to povíš, budu vážně otrávená.“

„Kde ale najdu tu Harlowovou?“ zeptal se, když se Delia otočila a vyrazila přes vestibul k zarputile se tvářící ženě v černém a lokaji ze Savoye, kteří na ni

čekali u dveří s hromadou kufrů a zavazadel. „Kam za ní mám zajít?“

„Harlowovo knihkupectví,“ zavolala přes rameno, aniž by se zastavila. „Hned naproti Strandu a dva bloky po Wellington Street. Je to maličkatý obchůdek, ale jistě ho bez problémů najdeš. Na viděnou.“

Max za ní zmateně zíral, zatímco vyplula prosklenými dveřmi, jež jí otevřel portýr v uniformě, a mohl jen doufat, že tahle laskavost pro Delii nebude mít stejné následky jako ta poslední. Rozbitý nos a monokl nebyly zrovna nejlepší způsob, jak by měl muž započít společenskou sezonu, zvlášť když měl za cíl získat tu nejžádanější ženu v Londýně.

2

Každý, kdo znal Evangeline Harlowovou, by o ní nejspíš řekl, že je dříč a rozumně smýšlející člověk. Evie se totiž podařilo splatit otcovy četné dluhy a uchránit malé knihkupectví, jež po něm zdědila, před věřiteli, což by se žádné ženě bez ochoty pracovat a bez zdravého rozumu nemohlo nikdy podařit.

Harlowovo knihkupectví nebylo nijak zvlášť vyhledávané, zvlášť vyšší společností, jenže Evie po otcově smrti zbývalo jen málo možností, a tak věděla, že je to její jediný způsob, jak si vydělat na živobytí. Tvrdě tedy pracovala, aby si mezi sběrateli vydobyla dobrou reputaci. Peněžní příjmy byly během sedmi let pod jejím vedením skrovné – jak jí sestřenka Margery připomínala při každé možné příležitosti – ovšem Evie byla hrdá na fakt, že každý, kdo toužil získat nějaký neznámý titul či vzácné první vydání, věděl, že ho nejpravděpodobněji objeví právě v Harlowově knihkupectví.

V poslední době však Eviin vrozený zdravý rozum a neochvějná pracovní morálka získaly nešťastnou

tendenci nechávat ji ve štychu, minimálně při jistých velice specifických příležitostech.

„Evie," zašeptal vedle ní její mladý asistent Clarence. „Už jsi do toho šálku dala spoustu cukru."

„Ano," souhlasila Evie nepřítomně a vhodila do čaje před sebou další kostičku. Odložila kleštičky, sáhla po lžičce a pustila se do míchání čaje, načež se odtáhla od pultu, aby vykoukla otevřenými dveřmi komory, díky čemuž mohla zkontrolovat mladého muže prohlížejícího si poličky s knihami v ústřední uličce knihkupectví.

Rory Callahan. Kdo by si jen pomyslel, že se ten vytáhlý chlapec, jehož znala celý život, promění během let v zahraničí v tak ohromně přitažlivého muže? Není snad voda v Evropě kouzelná?

Narodili se pár měsíců od sebe v sousedících domcích a v dětství byli s Rorym nerozluční kamarádi. Půjčovala mu knížky a on se s ní dělil o fialkové sladkosti, které potajmu kradl z otcova cukrářství, když se otec nedíval. Evie mu pomáhala s domácími úkoly a on se jí na oplátku svěřoval se svými tajnými sny, jak změní svět. Pojilo je přátelství a vzájemné sympatie, ale navzdory dohazovačským snahám jejich otců mezi nimi nikdy nebylo nic ani vzdáleně romantického.

Oba odešli do školy a po absolvování se Evie vrátila, aby pomáhala otci v knihkupectví, zatímco Rory odjel do Mnichova studovat na tamější univerzitě politologii. Po otcově smrti přede dvěma roky se vrátil domů jen na tak dlouho, aby prodal cukrářství Clarenceově ovdovělé matce, načež se vrátil do Německa. Na univerzitě však nezůstal dlouho, neboť usoudil, že studium není pro něj, a rozhodl se cestovat po světě.

Během příštích sedmi let si pravidelně přátelsky dopisovali, ovšem ačkoliv si jeho popisy vídeňských

paláců, švýcarských hor a vil na francouzské Riviéře důkladně užívala, kdyby se někdo někdy Evie zeptal, aby popsala, co k Rorymu cítí, opáčila by, že je jako její bratr.

A pak se přede dvěma týdny vrátil domů.

V okamžiku, kdy vstoupil poprvé po deseti letech do knihkupectví, s krabicí fialkových sladkostí v podpaží, a vypadal jako nějaký krásný princ z pohádky, se všechno změnilo. A po půltuctu návštěv v jejím obchodě už o něm rozhodně nesmýšlela jako o bratrovi. Vlasy, v dětství téměř bílé, mu ztmavly do zlatavé barvy, a dokonce i v mírném šeru obchodu působily jako sluneční paprsky. Jeho oči vypadaly modřejší, než si je pamatovala – modré jako letní obloha – a poprvé od chvíle, co byla mladá dívka, Evie začala snít o románku, a jaké by to bylo se zamilovat.

„Ale Evie," přerušil jí znovu myšlenky Clarence svým naléhavým šepotem, „vždyť už si čaj nesladíš. Říkala jsi, že cukr je moc drahý."

Evie se ušklíbla při té nepříjemné připomínce jejího neustále nízkého stavu bankovního účtu. „Protože ty sladíš dost za nás za oba," odvětila a dobrácky dloubla chlapce do žeber. „Měla bych Anně říct, aby mi ze svého obchodu dávala cukr zdarma."

„Jestli to uděláš, maminka mě přiměje, abych v cukrářství pracoval ještě víc, abych jí to vynahradil. Mezi ní, tebou a školou nemám ani chvilku pro sebe."

„Ano, máš náramně těžký život." Zaklonila se a znovu vykoukla dveřmi, aby zjistila, že si Rory stále prohlíží poličky s knihami. „A každopádně," dodala, než mohl odpovědět, „tenhle čaj není pro mě. Je pro Roryho."

„Což je ještě horší, když ho máš tolik ráda!"

Evie se při těch slovech vyděsila. Copak jsou její city tak očividné? S trhnutím se narovnala, takže ztratila Roryho z dohledu. „Plácáš nesmysly," řekla Clarenceovi. „Jistěže ho mám ráda. Znám ho odjakživa. A on má rád slazený čaj."

„Kvůli tobě doufám, že ano."

Evie netušila, co tím chlapec myslí, a neměla čas to zjišťovat. Nalila druhý šálek inkoustově černého čaje pro sebe, ale když se natáhla, aby ho přidala na tác, který připravovala, Clarence – z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu – ji popadl za paži. „Evie, počkej," zaprosil a strčil do šálku, až tekutina vyšplíchla přes okraj a pocákala nejen Eviinu ruku, ale také její pravou manžetu a levou stranu bílé blůzky.

Zasténala. „No podívej, co jsi způsobil."

„Ale Evie, vždyť jsi tam naházela sedm kostek –"

„Ach, nech toho, Clarenci," přerušila ho netrpělivě a kývla ke dvěma nakrájeným sendvičům a jedinému kousku sezamového koláče na pultu. „Vypij si čaj. Pak můžeš vybalit tu krabici s knihami, která přišla dnes ráno."

Patnáctiletý chlapec sklopil pohled na skrovné občerstvení beze špetky nadšení. „Nechápu, jak můžeš očekávat, že budu tak tvrdě pracovat, když mě ani nenakrmíš," zabručel, zatímco si nakládal jídlo na talíř a naléval si šálek čaje. „Měl bych říct mamince, že mě vyhladovíš k smrti. Bude mi věřit," dodal, když se Evie zasmála. „Vždyť jsem přece její syn."

„A přesně proto ti věřit nebude. Anna vždycky pozná, když lžeš. A jelikož je to jedna z mých nejstarších přítelkyň, ví, že já nelžu. A teď už upaluj."

Clarence si útrpně povzdechl, popadl šálek čaje do volné ruky a vyrazil do skladu. „Jestli sem ten chlap bude pořád chodit, už nikdy si nedám slušný čaj."

„Ach, přestaň si stěžovat," zavolala za ním Evie, zatímco se pokoušela utřít skvrny na blůze ubrouskem. „Později ti ještě uvařím další, slibuju."

Její snaha odstranit nevzhledné skvrny z přední části halenky k ničemu nebyla, a tak to Evie vzdala. Odhodila ubrousek, dolila šálek usazeninou z konvice a po neúspěšném pokusu zastrčit si zbloudilé pramínky hnědých vlasů zpátky do drdolu na temeni hlavy zvedla tác s čajem a vydala se hledat Roryho.

Už nebloumal mezi policemi, nyní se opíral o pult u pokladny, jako by na ni čekal. Zatímco k němu pospíchala s tácem, zvonek nade dveřmi se rozezněl a do obchodu vstoupil další muž. Zastavil se za Rorym u pokladny, než Evie zašla za pult.

Kývla na nově příchozího na pozdrav, ovšem netrpělivým pohledem zaznamenala jen drahý, dokonale střižený frak a tmavé vlasy vykukující zpod krempy šedého plstěného klobouku, než Rory promluvil a obrátil k sobě její pozornost.

„Bože, Evie, proč tohle všechno?" Rory pohlédl na tác, který umístila na pult mezi ně. „Ach, drahoušku, doufám, že jsem tě nevyrušil při čaji?" zeptal se, zvedl pohled a obočí se mu znepokojeně svraštilo.

„Ach ne, jistěže ne. Myslela jsem… tedy, uvažovala jsem… ehm…" Odmlčela se, stižená náhlou plachostí, a musela ztěžka polknout, než mohla pokračovat. „Stejně jsem připravovala čaj," vyrazila ze sebe nakonec.

„Snad ano, nicméně jsem poctěn, že jsi myslela i na mě."

„Samozřejmě jsem na tebe myslela," plácla, pak by se sice nejradši kousla do jazyka, ale Rory se jen rozesmál.

„Já na tebe taky myslím, Evie." Odmlčel se a naklonil se přes pult. „Neustále."

Instinktivně se rovněž předklonila, jenže pak si ten cizinec odkašlal, a tak se s drobným trhnutím narovnala a zadívala se na něho. „Za okamžik jsem u vás, pane.“

„Nejdražší Evie,“ zamumlal Rory a znovu si získal její pozornost, „neměla by sis dělat takovou škodu.“

„Jak ti opakuju pokaždé, když se tu zastavíš, není žádná škoda uvařit ti čaj. Navíc je to to nejmenší, co můžu udělat, potom co jsi mi přinesl tu krabici fialkových sladkostí.“

„To je něco jiného. Dát si s tebou fialkové sladkosti je tradice. Ale když na tom trváš,“ dodal, zasmál se a sáhl po šálku před sebou, jenže když se zhluboka napil čaje, okamžitě se rozkašlal.

„Je něco špatně?“ vyhrkla vyděšeně.

„Ne, ne.“ Odložil šálek, odkašlal si a poplácal se po hrudi. „Já… ehm… jen jsem špatně polkl, nic víc. Snad ale…“ Odmlčel se, znovu zakašlal a vrhl hladový pohled na tác. „Snad by mohl pomoct jeden z těch sendvičů?“

Posloužil si, vzal si rovnou dva, ten první zhltl na dvě kousnutí.

„Je to lepší?“ zeptala se, když dojídal druhý a vzal si třetí.

„Ano, děkuju. Vždycky jsi ke mně tak laskavá,“ dodal a sáhl po čtvrtém sendviči. „Nepřišel jsem sem ale žebrat o jídlo.“

Muž za ním vydal tlumený nevěřícný zvuk.

„Jistěže ne, Rory,“ pravila a káravě se na druhého muže zamračila. „Vím, že bys něco takového nikdy neudělal.“

Cizinec nadzvedl jedno černé obočí, zjevně jejímu tvrzení nevěřil, a Evie se rozhodla, že bude nejlepší ho prostě ignorovat. Znovu se obrátila k Rorymu a ze-

ptala se: „Už ses rozhodl, co budeš dělat, když jsi teď doma? Předpokládám, že si najdeš nějakou práci?“

„Já? Mám se dřít v nějaké kanceláři a sčítat čísla nebo zapisovat to, co říká nějaký bohatý milostpán?“ Rory se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Kdepak, nesnáším podvojné účetnictví a psací stroje.“

„Jak jinak,“ zamumlal cizinec, z každé jeho slabiky odkapával sarkasmus.

Rory si ho naštěstí nevšímal. „Navíc,“ pokračoval, poté co uzmul z tácu další sendvič, „mám univerzitní vzdělání, takže jsem se rozhodl, že je na čase ho využít.“

„A co budeš dělat?“ zeptala se.

„Mám plán, ale než ti o něm povím, chci ti položit jednu otázku.“

Srdce jí poskočilo vzrušením. Třeba ji chce vzít na představení do kabaretu? Od otcovy smrti nikde nebyla. Nebo ji pozve na procházku – večer na nábřeží. Mohli by se zastavit u Brownových na zmrzlinu. Cestou zpátky by se dokonce mohl dotknout její ruky –

„Uvažoval jsem,“ řekl, jeho hlas přitom přerušil toto líbezné rozjímání, ovšem pak se zarazil, aby si hodil poslední kousek sendviče do úst a sáhl po sezamovém koláči, takže Evie zůstala nesnesitelně napjatá. „Uvažoval jsem,“ pokračoval konečně, „o tom skladu, který máš.“

Ohromeně zamrkala, rozkošné romantické sny se rozplynuly. „O skladu?“

„Ano. Využíváte ho na něco?“

„Jestli ho využíváme?“ Došlo jí, že začíná znít jako nějaký ochočený ptáček majna, a tak se s úsilím vzpamatovala. „Inu, používáme ho jako skladiště. A rovněž funguje tak trochu jako moje kancelář. Proč?“

„Hledám místo, kde bych mohl pořádat schůzky.“ Dojedl první kousek koláče a pustil se do dalšího. „Abych získal podporu, finanční prostředky a takové ty věci.“

„Finanční prostředky na co?“

„Na sebe.“ Zhluboka se nadechl. „Rozhodl jsem se jít do politiky.“

Ve tváři se jí muselo zračit ohromení, protože se rozesmál. „Copak je na tom něco překvapivého? Přece jsi věděla, že se zajímám o politiku.“

Nevěděla. To na něm vždycky milovala nejvíc. Zajímal se o věci, které byly důležité, stejně jako ona. Chtěl zlepšit život obyčejných lidí. „Je dobře, že chceš ze světa učinit lepší místo, ale –“

„Nebude snadné toho docílit. Nejdřív ze všeho musíme společnost zbavit nefungujících starých způsobů. Musíme je strhnout – všechny. Musíme rozbít zastaralé instituce, zničit privilegované třídy a vše, co představují – svrhnout bankéře, šlechtice, dokonce i monarchii –“

Evie se zamračila, zničehonic si připadala nesvá. Královnu měla *ráda*. „To je poměrně nebezpečné, ne?“

„Musí se to udělat, Evie. Teprve tehdy, až se oprostíme od dekadentního starého světa, můžeme vybudovat nový svět, lepší svět. Nemůžeme se spoléhat na ty vetché blázny z Westminsteru, že cokoliv změní – to se nikdy nestane. Ti raději zůstanou pěkně ve svých pohodlných fádních postelích, tlustí a samolibí a zpropadeně domýšliví. Ne, jestli se má někdy něco změnit, musí se o to postarat pracující třída.“ Z tácu si vzal další sendvič. „Lidé jako já.“

Muž za ním si pohrdavě odfrkl a Evie střelila jeho směrem káravým pohledem, ale bylo to zbytečné, neboť se na ni ani nedíval. Místo toho si prohlížel kníž-

ky vystavené na nedalekém stolku, a tak obrátila pozornost zpátky k muži před sebou. „Takže se chceš ucházet o nějaký úřad?“

„Chci, avšak na to jsou potřeba peníze, které musím nejdříve získat.“

„A co peníze z prodeje cukrářství tvého otce? Jistě ti ještě nějaké zbyly?“

„Samozřejmě,“ odvětil okamžitě, „ovšem to ani zdaleka nestačí. Politika je drahá hra, Evie. Bude to stát spoustu času a úsilí, ale nakonec se tam dostanu, a až se tak stane, pracující lidé budou mít konečně zastání.“

Eviina nervozita narůstala. „Doufám…“ Odmlčela se a odkašlala si, pod pultem si držela palce. „Doufám, že budeš mluvit i za dámy a bojovat za to, abychom získaly volební právo? Přece jen,“ dodala a přiměla se k suchému zasmání, „patříme také k pracující třídě.“

Nemusela o Rorym pochybovat. „Zcela jistě!“ vyhrkl okamžitě, hlas plný přesvědčení. „Ženy považuju za ty nejdůležitější pracující ze všech.“

„Jistěže ano,“ zamumlal muž za ním potichu a obrátil stránku v nějaké knize.

„Ráda slyším, že podporuješ i ženská práva, Rory,“ pospíšila si říct, bála se, aby se ho nedotkla hrubá reakce toho cizince. „Je to nesmírně důležité.“

„Samozřejmě,“ odvětil Rory a sáhl po dalším kousku koláče. „Ohledně toho skladu – doufal jsem, že bys mi mohla dovolit využívat ho pro schůzky.“

„To by se nejspíš dalo zařídit. Máš na mysli nějaký konkrétní den?“

„Jeden večer v týdnu by měl stačit. Můžeme tam donést stůl a pár židlí –“

„Každý týden?“ Zírala na něj a hodnotila obtíže takového uspořádání, tak jak to Rory nedokázal. Ta místnost byla malá a obsahovala nejen přebytečné

zboží a kancelářské potřeby, ale rovněž její stůl, kartotéky a několik dalších polic s knihami. Pokud tam nacpou další stolek a židle, nezbyde tam žádný volný prostor. „Chceš ji používat každý týden?“

„Bylo by to jen na pár hodin,“ dodal rychle. „Je nesmírně důležité, abychom měli nějaké místo, kde bychom se mohli scházet, víš, a ten tvůj sklad by byl dokonalý. Je to pro pracující lid, Evie,“ doplnil, když dál váhala, a znovu se předklonil a vřele se na ni usmál. „Je to pro nás.“

Jak by mohla odmítnout, zatímco hleděla do těch nádherných modrých očí? „Nuže dobrá,“ svolila se smíchem. „Přesvědčil jsi mě. Nějak to zařídíme.“

Oplatil jí úsměv, hodil si do pusy poslední kousíček koláče a narovnal se. „Vyhovovala by ti středa? V sedm hodin?“

Aniž by čekal na odpověď, sebral z tácu poslední dva sendviče a otočil se k odchodu.

„Uvidíme se zítra,“ zavolala za ním, nelíbilo se jí, že jejich rozhovor skončil tak brzo. „Přeju ti pěkný den, Rory.“

Mávl rukou na rozloučenou, ale nezastavil se, dokud nedošel ke dveřím, kde se na ni otočil. „Evie?“

Předklonila se, s úsměvem plným naděje na rtech. „Ano?“

„Myslíš, že bys nám mohla na občerstvení připravit pár těch svých lahodných sendvičů a koláčů?“

Nebyla to přímo slova, v něž doufala, ale Evie na sobě cítila cizincův pohled, a tak nasadila úsměv. „Moc ráda,“ přikývla, jako by příprava sendvičů a koláčů pro místnost plnou lidí bylo něco, co si může dovolit každý den.

„Děkuju ti, Evie,“ zazubil se na ni, načež otevřel dveře. „Jsi anděl.“

A v další vteřině už byl pryč.

Evie se předklonila nad pult a natáhla krk, aby ho sledovala výlohou s tabulkami skla, jak kráčí pryč, ale neohlédl se, zatímco rázoval po ulici.

Jsi anděl.

Zmizel jí z dohledu za rámem výlohy a Evie se narovnala se zasněným povzdechem.

Teď bude do jejího knihkupectví chodit ještě častěji. Podporuje ženská práva. Potřebuje pomoct. Myslí si o ní, že je *anděl*.

„Ehm."

Ten zvuk vytrhl Evie z blaženého zasnění, a tak se otočila k muži, který si hrubě, pohrdavě odfrkával a vyjadřoval své opovržlivé názory ohledně rozhovoru, do něhož mu nic nebylo.

Z nějakého důvodu působil, že se na ni zlobí stejně jako ona na něho. Jeho tmavé oči jí nic neprozradily, ale čelo měl pod kloboukem neklamně stažené a ústa sevřená do pevné linky. Jeho tvář byla podle jejího názoru dostatečně pohledná, ovšem štíhlé, ostře řezané rysy prozrazovaly nepopiratelnou aroganci muže uvyklého na to, že jsou jeho požadavky okamžitě splněny. Spolu s jeho přezíravými postřehy před pár okamžiky a draze střiženým oblečením byla Evie nucena dojít k závěru, že je jedním z těch zhýčkaných zámožných hejsků, kteří neradi na cokoliv čekají.

Kývl ke dveřím, z nichž právě vyšel Rory. „Předpokládám, že to byl váš přítel?" zeptal se.

Jeho hlas působil unyle, jak to u takových jedinců bývá, ale zachytila pod ním pronikavé ostří, a tak její nechuť stoupla o další stupínek. Nedá ji však nijak najevo. „Mohu vám nějak pomoci?" zeptala se s chladnou zdvořilostí.

„Věřím, že ano," prohlásil a smekl klobouk. „Jsem –"

Přerušilo ho řinčení zvonku nade dveřmi a chraplavý smích tří mladíků, kteří vešli do knihkupectví.

„Ha! Tady jsi, Westbourne!“ oznámil jeden z nich dunivým hlasem, který byl zkomolený alkoholem. „Věděli jsme, že jsme tě tady někde ztratili, ale při hledání jsme kolem tohohle obchůdku prošli dvakrát. Ani by nás nenapadlo, že budeš v *knihkupectví*.“

Další dva muži, kteří vstoupili s ním, se hurónsky chechtali, ačkoliv Evie ani zaboha nedokázala přijít na to, co je na tom tak zábavného.

„Uznávám, Freddie, že to není zrovna můj šálek čaje,“ odvětil ten muž a poskytl Evie dokonalou příležitost pohrdavě si odfrknout.

Bohužel to však zjevně neslyšel. „Jsem tady,“ pokračoval, „abych vyřídil záležitost své sestřenky.“

„Pro rodinu bys udělal cokoliv a za to tě obdivuju,“ prohlásil muž jménem Freddie. „Nebudeš tu ale dlouho, že ne? Knihkupectví jsou zpropadeně nudná záležitost. A tohle obzvlášť,“ dodal s nesouhlasným pohledem kolem sebe, až se Evie naježila. Její obchůdek je možná malý a ne tak úplně nóbl, ale pokud jde o kvalitu knih, Harlowovo knihkupectví předčilo jakékoliv módní knihkupectví, které navštěvovala vyšší společnost.

„Dlouho ne,“ ujistil ho muž jménem Westbourne. „Nanejvýš pět minut.“

Jeho společníci se vydali na průzkum, přičemž se nijak nesnažili ztlumit své hlasy či smích, a když se k ní Westbourne znovu obrátil, Evie nedokázala odolat, aby si rovněž nerýpla. „Předpokládám, že jsou to vaši přátelé?“ zeptala se slaďounce.

Nevypadal, že by ho sebeméně rozhodilo, když mu jeho vlastní otázku vmetla do tváře. „Tak bych to úplně netvrdil,“ odvětil s pokrčením ramen. „Pro tyhle

mladé reformátory jsem spíš jako otravný starší bratr než přítel.“

Té otravné části by Evie věřila, ale navzdory jeho slovům nepůsobil o tolik starší než jeho společníci. Vlasy měl husté a neukázněné a černé jako inkoust, jen s pár stříbrnými pramínky na spáncích. Jediné vrásky v obličeji byly jemné linky vybíhající z koutků očí a kolem úst. Navíc se nezdálo, že by na jeho vysoké postavě se širokými rameny byl byť jen gram přebytečného tuku. Evie by mu hádala jen o pár let víc než sobě, a ačkoliv už v osmadvaceti spadala do kategorie starých panen, ani omylem nebyla *stará*.

„Jsem vévoda z Westbourneu,“ představil se s úklonou. „Chápu to dobře, že jste slečna Harlowová, majitelka tohoto obchodu?“

Nepřekvapilo ji, že má nějaký vznešený titul, protože působil stejně privilegovaně jako většina příslušníků jeho třídy, a ten titul jen potvrdil její původní dojem o tom, že je arogantní. Ovšem udivilo ji, že ví, kdo je ona. Jistě, většina zákazníků k ní docházela na doporučení, ovšem jeho rozhovor s přáteli naznačoval, že se o knihy nijak zvlášť nezajímá. Je mnohem pravděpodobnější, pomyslela si po dalším průzkumu jeho postavy, že se ve volném čase věnuje spíše sportovním aktivitám než těm literárním. „Ano, jsem slečna Harlowová.“

„Je mi potěšením vás poznat, slečno Harlowová,“ prohlásil a rozhlédl se kolem sebe, načež si vrátil klobouk na hlavu. „Bylo mi řečeno, že máte prvotřídní podnik.“

To, usoudila, měl být zřejmě kompliment. Zatímco si však prohlížel své okolí, Evie uvažovala, jestli vidí vybledlé tapety, tlumené osvětlení a oprýskaný strop a porovnává to s tím, co očekával. Z představy, že